

La fidelitat de "José Montilla"

CONCULCACIONS (98)

Analitzem les darreres paraules del President Montilla a Madrid, advertint que si Espanya i el govern espanyol continuen manipulant desfavorablement Catalunya, es pot arribar a crear un problema d'estat, fins a resultar irreversible perquè el creixement constant del sentiment independentista i secessionista al nostre país, en són un sever avís.

En una interpretació lleugera d'aquestes manifestacions, pot deduir-se que el senyor Montilla s'està identificant, cada dia més, amb la problemàtica del nostre país, i és cert, però vist amb major profunditat es pot apreciar que aquesta lectura és completament falsa, perquè ell la valora des de l'altra costat. Les seves afirmacions són només d'un aparent catalanisme, però amarades d'un convenciment espanyolista de fons, que podríem fins i tot qualificar de radical. La declaració va dirigida als espanyols, advertir-los del perill secessionista de Catalunya, que pot ser també afavorida en la seva interpretació, per la perillosa actitud governamental espanyola. El President Montilla pateix, com a bon espanyol, a causa de la possibilitat que Catalunya pugui renunciar definitivament a la pertinença a l'estat espanyol. Aquest és el seu autèntic advertiment. No és una amenaça a Espanya, sinó un avís per tal que millorin les estratègies per continuar fent convenientment el nostre país, com a "*región española*" i evitar que se'ls escapi de les seves grapes opressores. Aquesta és la meua visió dels fets ocorreguts.

Si llegim el missatge sota aquesta interpretació ens adonarem que les manifestacions de Montilla són d'una negativitat absoluta envers el país que ell aparentment representa i que amb advertències d'aquesta naturalesa no fa res més que posar de relleu la seva més que travessada posició contra la nostra llibertat nacional. No està fent res més que complir la seva missió de "*guardia civil*" polític, per tal de procurar que s'esgarrii el galliner de la independència i no maduri amenaçadorament.

Veiem com cada dia més es va estrenyent el cercle del control sobre Catalunya. Un altre espanyol, Celestino Corbacho és l'actual President de la Diputació de Barcelona. Si ja la Diputació és un organisme advers de inspiració no catalana per si mateixa, si a més està controlada per un espanyol infiltrat, no deixa de ser una evidència més del domini espanyolitzant i creixent que estem patint a Catalunya.

El resultat de tot plegat és que els espanyols i el seu govern tenen situats als llocs clau del nostre govern, homes de la seva màxima confiança, que vigilen atentament la bona marxa dels seus interessos, frontalment oposats a una natural projecció del nostre país. Si afegim a aquests fets, que la nostra llengua està perdent pistonades, en referència al seu ús i la seva progressiva i manifesta corrupció, hauríem de deduir que el país està perdent el seu esquelet en favor dels ocupants del país de l'oest.

Permeteu-me però que malgrat la negativitat de tots aquests signes, jo continuï essent optimista. En què em

baso us preguntareu? Doncs senzillament amb què el sentiment independentista de projecció manifestament expansiva, ens allunya cada dia més d'Espanya, i la seva perversió. Cada dia són més en nombre i en convenciment els nous arribats al sentiment clarament sobiranista i alliberador pel nostre país. Sortosament veiem defallir amb més contundència que mai el missatge espanyolista i es constata un empobriment de l'argumentari favorable a aquesta opció, rotundament enfrontada a Catalunya. Si paral·lelament la visió alliberadora de Catalunya, és cada dia més present i gaudeix d'una major robustesa, ens adonarem que el futur és favorable a un redreçament nacional de Catalunya. Malgrat que de moment encara no estigui prou consolidada però se n'endevini un potencial creixent.

Dit d'altra manera, les posicions del poder espanyol son vencedores al nostre territori, però el poble és cada dia més conscient de la seva vocació catalana i aquest és un tret invencible, a la llarga, a favor del nostre futur nacional com a país. El divorci entre el poder i el poble és creixent i lògicament el poble acaba sempre com a vencedor final. Les armes i els militars no disposen del prestigi necessari per a imposar els seus desitjos i pobres d'ells que insinuïn solucions d'aquesta naturalesa, perquè seria la confirmació de la seva derrota definitiva. Representarien els cops de cua del drac moribund, vençut per la vitalitat de qui li ha clavat la llança vencedora.

Auguro que el President Montilla serà el darrer President espanyol que governarà el nostre país.

Claudi Romeu, 9 de novembre del 07